



ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΓΕΩΡΓΟΙ (Ματθ. 21, 33-42)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Κανάλι, στίς 3/12/1989)

1. Ἡ καλή ἐκλογή

Ἡ παραβολή πού ἀκούσαμε μᾶς διδάσκει μέ μιά εἰκόνα τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς. Ἕνας ἄνθρωπος, φύτευσε τό ἀμπέλι του. Τό περιποιήθηκε ὅσο μπορούσε καλύτερα καί τό ἔδωσε σέ γεωργούς νά τό καλλιεργήσουν. Ὅταν ἦλθε ἡ ἐποχή τῆς συγκομιδῆς ἔστειλε τούς ὑπηρέτες του, γιά νά πάρουν τό μερίδιό του, τά δικαιώματά του. Ἀλλά οἱ γεωργοί ἄλλους τούς χτύπησαν καί ἄλλους τούς κυνήγησαν μέ τίς πέτρες.

Βλέποντας αὐτή τήν συμπεριφορά τους, ὁ Κύριος τοῦ ἀμπελιοῦ εἶπε: «Θά στείλω τόν Υἱό μου. Θά τόν ἐντραποῦν». Ἀλλά αὐτοί ὅταν εἶδαν τόν γιό τοῦ νοικοκύρη εἶπαν: «Αὐτός εἶναι ὁ κληρονόμος. Ἄν τόν σκοτώσουμε τό ἀμπέλι μένει στά χέρια μας». Καί ἔπιασαν τό παιδί, τό ἔβγαλαν ἔξω ἀπό τόν ἀμπελώνα καί τό σκότωσαν. Ρώτησε ὁ Κύριος:

-Ἄν ὁ Κύριος τοῦ ἀμπελώνα πάει ἐκεῖ πέρα, πῶς πρέπει νά τούς φερθεῖ;

Ἀπάντησαν οἱ Ἑβραῖοι:

-Κακούς, κακῶς ἀπωλέσει αὐτούς. Παληάνθρωποι εἶναι, μέ τόν χειρότερο τρόπο πρέπει νά τούς ἐξολοθρεύσει. Καί τόν ἀμπελώνα νά τόν δώσει σέ ἄλλους γεωργούς πού θά τοῦ δίνουν τά δικαιώματά του.

Ἡ παραβολή αὐτή δέν μᾶς μιλάει γιά κάποιον χωρικό μέ τό ἀμπέλι του καί μέ τούς ὑπηρέτες του. Ἀλλά γεωργός, ιδιοκτήτης, εἶναι ὁ Θεός. Ἀμπέλι του εἶναι ὁ κόσμος πού ζοῦμε. Γεωργοί στό ἀμπέλι τοῦ Θεοῦ εἴμαστε ὁ καθένας μας. Ὅλοι διαχειριζόμαστε μία περιουσία τοῦ Θεοῦ πού ἦλθε στά χέρια μας. Ἡ περιουσία αὐτή εἶναι: πρῶτα τό σῶμα μας, ὁ ἑαυτός μας καί ἡ ψυχή μας. Μετά οἱ ἄνθρωποι καί ὅλα τά πράγματα πού ἔχουμε γύρω μας, καί εἶναι ὅλα δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ.

Ἐρώτημα: Πῶς χρησιμοποιοῦμε τό ἀμπέλι τοῦ Θεοῦ;

Πρόκειται γιά ἕνα μεγάλο πρόβλημα πού δέν ἐπιτρέπεται νά τό



παρακάμπουμε. Γιατί; Γιατί βρισκόμαστε και ζούμε μέσα στον άμπελώνα του Θεού και έχουμε να διαχειριστούμε τά άγαθά του.

Λοιπόν, πρέπει να κάνουμε μία έκλογή. Θα φερθοῦμε άπέναντι του ιδιοκτήτη Θεού έντιμα και θα άποδίδουμε τά δικαιώματά του ή θα θεωρήσουμε τό άμπέλι δικό μας; Και θα διακόψουμε κάθε σχέση μέ τόν Θεό και μέ τούς έκπροσώπους του και θα τραβήξουμε τόν δικό μας δρόμο;

2. Κουβαλάμε άρρώστια. Πώς θα θεραπευθοῦμε;

Τό έρώτημα αυτό είναι ένα αιώνιο έρώτημα για όλο τόν κόσμο. Άρχισε άπό τόν Άδάμ και άπό τήν Εῦα. Τούς έβαλε ο Θεός στό καλύτερο μέρος τής ιδιοκτησίας του. Στόν Παράδεισο. Άλλά ο Άδάμ και ή Εῦα έκαναν μία έκλογή κακή. Τούς συμβούλεψε ο διάβολος:

-Γιατί άκούτε τί σας λέει ο Θεός; Αυτός θα σας κανονίζει πότε θα τρώτε και πότε θα νηστεύετε; Γιατί θέλετε να είσαστε δοῦλοι του; Γιατί να μην είσαστε έλεύθεροι και να κάνετε τό δικό σας θέλημα; Και οι πρωτόπλαστοι προτίμησαν να κάνουν τό δικό τους θέλημα και να συμπεριφέρονται μέσα στην ιδιοκτησία του Θεού όπως εκείνοι ήθελαν. Όχι όπως ήθελε ο Θεός.

Άλλά άμέσως ήρθε τό κακό. Γιατί ή κακή έκλογή, κακά άποτελέσματα θα έχει. Ποιό ήταν τό πρώτο κακό άποτέλεσμα; Άπό τήν στιγμή πού έφαγαν τόν καρπό, έχασαν τήν ειρήνη τής ψυχής τους και ντρεπόντουσαν ο ένας τόν άλλο και γι' αυτό μάζεψαν συκόφυλλα, για να ντυθοῦν, να κρυφτοῦν. Άπό ποιόν να κρυφτοῦν; Ο καθένας άπό τόν άλλο.

Και όταν άκουσαν τόν Θεό πού τούς φώναζε, κρύφτηκαν μέσα στους θάμνους, για να μη τούς δει ο Θεός. Η έννοχη συνείδηση θέλει πάντοτε να κρύβεται.

Άπό τότε οι κακές συνέπειες δέν σταμάτησαν.

Τούς έδιωξε ο Θεός άπό τόν Παράδεισο και έξω άπό τόν Παράδεισο είδαν τόν θάνατο.

Ο Κάιν σκότωσε τόν άδελφό του τόν Άβελ, άπό φθόνο. Τί είναι ο φθόνος; Θάνατος τής ψυχής. Μετά άπό λίγο καιρό, πέθαναν ο Άδάμ και ή Εῦα και συνέχισαν να πεθαίνουν όλοι οι άπόγονοί τους.

Μία άμαρτία έκαναν και έφερε συμφορά στόν κόσμο. Και για μās πού είμαστε τέκνα τους, τί ισχύει; «ιδού γάρ, έν άνομίαις συνελήφθην και έν άμαρτίαις



έκίσησέ με ή μήτηρ μου». Μέ άνομία συλλαμβανόμαστε και μέ άμαρτία μάς κυοφορεί στην κοιλιά της ή μητέρα μας. Και άμαρτωλούς μάς γεννάει, και έχουμε μέσα μας ένα πολύ άσχημο προβληματισμό.

Μάς άρέσει δηλαδή τό κακό. Έπειδή έχουμε μολυνθεί από αυτό, μάς γοητεύει. Και ό νόμος του Θεού μάς φαίνεται βαρύς. Νά, αυτή είναι ή έσωτερική άμαρτία. Είναι μιά κατάρα από την όποία πρέπει νά έλευθερωθοϋμε. Πώς; Όταν άδιαφορώντας για τό τί έκαναν οι πρωτόπλαστοι κάνουμε πάντα την έκλογή μας κατά τό θέλημα του Θεού.

Συγκεκριμένα. Είπε ό Κύριος μας Ίησοϋς Χριστός: «Υπάρχουν δύο δρόμοι. Ό ένας δρόμος είναι πλατύς. Τόν άκολουθοϋν πολλοί. Άλλά οδηγεί στην άπώλεια». Ποιά είναι ή άπώλεια; Έλλειψη ειρήνης στην παρούσα ζωή. Κακία και κακό. Και στό τέλος θάνατος και κόλαση. Ό άλλος δρόμος είναι στενός. Δέν μάς άρέσει νά τόν άκολουθήσουμε. Στην αρχή φαίνεται ότι έχει στενοχώρια και πίκρα. Άλλά οδηγεί στη ζωή. Όποιος άκολουθεί τίς συμβουλές του Θεού και κάνει τή ζωή του πνευματική έχει πάντοτε χαρά και ειρήνη.

Πώς τό ξέρουμε αυτό; Από την πείρα. Όσο περισσότερο τηροϋμε τό θέλημα του Θεού, τόσο περισσότερο γεμίζει ή ζωή μας χαρά και ειρήνη. Τί περισσότερο νά ποθήσει κανείς; Γιατί ψάχνουμε για πλούτη, για αυτοκίνητο, για διασκέδαση; Μήπως αισθανθοϋμε χαρά και ειρήνη. Άλλά ή διασκέδαση και ό,τιδήποτε άλλο ψάχνουμε νά βροϋμε στη γη, όταν τό άναζητοϋμε μέ άμαρτία, έξω από τόν Θεό, κατά παράβαση του θελήματος του Θεού, δέν μάς φέρνει χαρά και ειρήνη, αλλά ταραχή και έλεγχο τής συνειδήσεως και πίκρα και δυστυχία και λύπη.

«Τό φρόνημα του πνεύματος είναι χαρά και ειρήνη»

Έκεϊνος που άκολουθεί τό Πνεϋμα του Θεού και σέβεται τά δικαιώματα του Θεού θά έχει στην ψυχή του χαρά και ειρήνη. Ποιά είναι τά δικαιώματα του Θεού; Παράδειγμα: Τό σϋμα μας ανήκει στό Θεό. Όχι στην πορνεία. Η ψυχή μας ανήκει στό Θεό. Δέν θά την πουλήσομε. Οϋτε στην κακία οϋτε στό διάβολο. Τά πράγματα τά όποια έχουμε γύρω μας, ανήκουν στό Θεό. Μάς τά έχει δώσει και πρέπει νά τούς κάνουμε καλή χρήση. Για τόν έαυτό μας. Για την οικογένειά μας. Και για τούς άλλους ανθρώπους. Αυτή είναι ή νόμιμη χρήση των πραγμάτων του Θεού.

Βέβαια, πάνω από όλα είναι νά αναγνωρίζουμε τόν Νοικοκύρη και νά τόν τιμάμε.

3. Νά μπορούμε από την πόρτα



Έχουμε ακόμη υποχρέωση μέ βάση τήν καλή έκλογή πού κάναμε, νά φροντίσουμε νά φέρουμε μία αλλαγή στή ζωή μας.

Ποιά εἶναι ἡ αλλαγή; Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ἀλλαγή εἶναι νά φύγεις ἀπό τό φρόνημα τοῦ κόσμου καί νά πᾶς στό φρόνημα τοῦ Χριστοῦ». Αναγνωρίζω τόν νοικοκύρη καί τοῦ φέρομαι ἔντιμα. Πού σημαίνει: «Εἰ τις ἐν Χριστῷ καινή κτίσις. Τά ἀρχαῖα παρῆλθε. Ἔγιναν ὅλα καινούργια». Ὅποιος ἀκολουθεῖ τόν Χριστό εἶναι καινούργιος ἄνθρωπος. Τά παλιά πρέπει νά σβύσουν. Νά γίνουν ὅλα καινούργια.

Ὁ ἄνθρωπος, γιά νά γίνει χριστιανός, δέν μπορεῖ νά «κυλάει» τή ζωή του ὅπως πάει. Ὅπως τόν ὀδηγοῦν οἱ περιστάσεις καί τά πάθη του. Τήν ζωή μας, δέν πρέπει νά τήν κυβερνοῦν τά πάθη μας. Πρέπει νά τήν κυβερνάει τό πνευματικό φρόνημά μας. Νά γεμίσουμε τήν καρδιά μας καί τόν νοῦ μας μέ τό ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό στή γλώσσα τῆς Ἐκκλησίας μας λέμε: «Πρέπει νά ἔχουμε μετάνοια».

Τί σημαίνει μετάνοια; Ἀλλαγή νοοτροπίας. Διόρθωσε τό μυαλό σου. Διόρθωσε τίς πράξεις σου. Καί ἀκολούθησε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Πῶς θά τό ἀκολουθήσουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ; Πρῶτα πρέπει νά ἀπαρνηθοῦμε τόν κακό ἑαυτό μας. Δηλαδή νά ἀποστραφοῦμε ἐκεῖνες τίς τάσεις μας πού μᾶς ὀδηγοῦν στήν ἁμαρτία.

Ἐάν αὐτό ὁ ἄνθρωπος δέν θελήσει νά τό κάνει, θά ξαναγυρίσει στό φρόνημα τῆς ἁμαρτίας. Βέβαια ὑπάρχει ἐνδεχόμενο κάποιοι νά σέ κοροϊδέψουν ὅταν ἀκολουθεῖς τόν Χριστό. Ἀνέξου το. Μή τό θεωρεῖς δυστύχημα. Ἀλλά νά πεῖς: «Δόξα σοι Χριστέ μου. Ἐσύ κράτησες Σταυρό γιά μᾶς. Κρατῶ καί ἐγώ ἕνα μικρό σταυρό, γιά σένα καί γιά τόν ἑαυτό μου». Αὐτό εἶναι ἡ θυσία καί ὁ ἥρωισμός τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

Μία μητέρα, εἶχε ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι. Ἦταν πανέξυπνο, πήγαινε τακτικά στήν Ἐκκλησία, ἤξερε ἀπ' ἔξω κομμάτια ἀπό τό Εὐαγγέλιο. Ὁ κόσμος τήν συνέχαιρε πού εἶχε ἕνα τόσο καλό παιδί.

Ἀλλά μία ἡμέρα ἀρρώστησε τό παιδάκι καί πέθανε. Μετά ἀπό λίγο καιρό, ἡ μάνα βρέθηκε στήν Ἐκκλησία καί ἐκεῖ ἄκουσε τόν παπά νά λέει: «Πρέπει νά ἀγαπᾶμε τόν Χριστό μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς μας καί νά ἀγωνιζόμαστε νά πᾶμε στόν Παράδεισο. Μέ ἕνα πόθο: Νά δοῦμε τόν Χριστό. Πού μᾶς ἀγάπησε τόσο, ὥστε σταυρώθηκε γιά μᾶς. Πρέπει νά ἐπιθυμοῦμε μέ ὅλη μας τήν καρδιά νά τόν δοῦμε. Πρῶτα Ἐκεῖνον. Καί μετά ὅλους τούς ἄλλους τούς δικούς μας, πού θά πρέπει νά εὐχόμαστε νά τούς συναντήσουμε στόν Παράδεισο».

Ἡ γυναίκα πού εἶχε χάσει τό κοριτσάκι της, ὅταν ἄκουσε αὐτά τά λόγια, ἔσφιξε



τήν γροθιά της καί εἶπε ἀπό μέσα της: «Ὅχι, ὄχι. Ἐγώ θέλω νά δῶ πρῶτα τήν κορούλα μου. Ὅχι τόν Χριστό». Καί ἔφυγε νευριασμένη, ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ παπά.

Ἀλλά στό σπίτι της θυμήθηκε ὅτι δέν πρέπει νά λύνει τά προβλήματα της κατά τίς ὑπαγορεύσεις τῶν παθῶν τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς, ἀλλά μέ τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. Πῆρε τό Εὐαγγέλιο καί διάβασε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Ἐγώ εἶμαι ἡ πόρτα. Ἀπό μένα πρέπει νά περάσει κανείς ἄν θέλει νά σωθεῖ καί νά πάει στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Φωτίστηκε τότε ἡ μάνα καί εἶπε: «Πῶς θά πάω στόν Παράδεισο γιά νά δῶ τήν κορούλα μου, ἄμα δέν περάσω πρῶτα ἀπό τόν Χριστό; Ἀφοῦ ὁ Χριστός εἶναι ἡ θύρα. Πῶς θά πάω, χωρίς τόν Χριστό, νά βρῶ τό ἀγγελούδι μου πού ἔζησε μέ τόση εὐσέβεια;»

Καί ἔσκυψε κάτω, γονάτισε, καί εἶπε: «Συγχώρησέ με σωτήρα τοῦ κόσμου, γιά τήν ἀνοησία μου, πού ἤθελα πρῶτα νά δῶ τήν κόρη μου καί μετά ἐσένα. Ἐσύ εἶσαι ἡ ἀρχή, ἐσύ εἶσαι ἡ αἰτία, ἐσύ εἶσαι ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἀγαθῶν, ἐσένα θέλω νά δῶ πρῶτα καί μετά διά σοῦ, μέ τήν χάρη σου καί μέ τό ἔλεός σου ὅλα τά ἄλλα»

Αὐτό τό φρόνημα πρέπει νά βάλλουμε στήν καρδιά μας. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ νοικοκύρης. Ὁ Χριστός εἶναι πάλι ὁ Υἱός τοῦ νοικοκύρη τόν ὁποῖο οἱ κακοί γεωργοί σκότωσαν ἔξω ἀπό τόν ἀμπελῶνα, ἔξω ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ. Καί ἐκεῖνος εἶναι ἡ μόνη μας ἐλπίδα, μέ τό Σταυρό του καί μέ τήν ἀνάστασή του.

Ἄς μὴν ἀφήσουμε τόν ἑαυτό μας ὑποδουλωμένο στήν ἁμαρτία, ἀλλά ἄς χρησιμοποιήσουμε ὅλα τά δῶρα τοῦ Θεοῦ εἰς δόξαν καί ἔπαινον τοῦ Κυρίου μας, ἔχοντας πάντοτε «τό φρόνημα τοῦ πνεύματος» πού εἶναι χαρά καί εἰρήνη. Ἀμήν.-